



Родна пѣсенъ

Като майка ме милувашъ
и на яве, и на сѣнь,
сѣ топли думи ме цѣлувашъ
и вѣвъ кѣщи, и на вѣнъ.

Ти летишъ сѣсѣ Бѣломорецъ
отъ синъ Дунавъ до Егей
кѣпешъ се вѣвъ Черно-море,
златенъ Ядранъ те люлѣй.

Като ястребъ, волна птица,
хвѣркашъ ти отъ дворъ на дворъ,
нечовѣшки, зли граници
не признава твоятъ взоръ.

Днеска отъ Балкана славенъ
леко спущашъ се на югъ;
надъ Беласица минавашъ,
Пѣешъ подиръ робски плугъ.

Утре надъ вѣлни зелени,
въ Добруджански златенъ кѣтъ
на жѣтвари нажалени
поздравъ прашашъ всѣки пѣтъ

Че на всички Ангелъ Божи
ти си въ тѣзи робски дни.
Само ти надежда носишъ
за свободни бѣднини.

И азъ сѣщо, сѣ дѣхъ последенъ,
щомъ напусна този свѣтъ,
пакъ сѣсѣ тебе, родна пѣсенъ,
ще отлитна въ небеса.

Пѣй ни, родна пѣсенъ златна!
Пѣй на пукъ ти на врага!
Скоро екнешъ ще въ полята,
ведно сѣ мощното „ура!“

Вуйчо Дланъ